

stillende, har Mesteren Ansaret herfor, som ved ethvert Arbejde, en Mester paatager sig.

Ved en saadan Ordning opnaaede man, at Arbejdets Udførelse blev lagt i kyndige og uddannede Lederes Hænder, at den Gnidningsmodstand, der nu er mellem Husmoder og Hjælper ophørte, at det blev muligt at indføre faste Arbejdstider for husligt Arbejde og endelig, at Husgerning blev en virkelig Livsstilling, vel anset og vel lønnet som andet Arbejde.

Elna Hansen.

## De sønderjyske Børn og den danske Sommer.

Sommeren gaar paa Held. Denne korte danske Sommer, som kommer med saa mange Skuffelser — vaad og kold var den — Sommerferien ikke mindst.

Alligevel blev Sommeren 1919 en Sommer, som vil mindes som enestaaende; og de, der vil huske den som saadan, er de 10,000 sønderjyske Børn, der holdt Ferie i Kongeriget.

Der blev ikke spurgt om Nationalitet. Spørgsmaalet lød — er I sultne og pjaltede, saa kom, og Børnene kom, pjaltede og underernærede. Det var ikke til at forstaa, at det var de samme Børn, der nu sendtes hjem vel ernærede og vel klædte.

Jeg havde den Glæde selv at være med paa den sidste Sejllads, da „Ægir“ stod ud af Kalundborg Havn med Flensborg Havn som Maal og med 500 Børn om Bord.

Systemet klappede lyd- og lydeløst.

Hvert Barn blev mærket med en Plakat paa Brystet, de snart historiske Pakker, som de kom med i Favnen, blev tilsvarende mærket, og unge Damer og Herrer stod i Lasten og stuede Skattene sammen.

Adskillelsen fra Pakkerne var ikke velset blandt Børnene. „Jeg har en Høne i min Pakke“, var der en lille Pige, der sagde, øjensynligt af den Mening, at en saa sensationel Oplysning burde fritage hende for at dele fælles Kaar med de andre, at se Pakken forsvinde i Lastrummet.

Dagens Proviant beholdt de. Og det danske Smørrebrød viste sig den Dag sin Berømmelse værdig, ikke alene til at mætte — det var en af Dagens Adspredelser at aabne for Kur-

ven eller Pakken. [For almindelige Betragtninger vandt Beholdningen ikke ved den megen Haandtering, men Børn er ikke smaalige og dansk Smørrebrød er dansk Smørrebrød — alle disse smaa vidste og forstod, at nu var det forbi med Overdaadigheden.

Under høj Stjernehimmel sejlede „Ægir“ ind igennem den skønne Flensborgfjord og lossede sin dyre Last i en sen Aftentime.

Skibet laa i det meste af to Dage i Flensborg Havn, fejret og bestandig omgivet af en tæt Skare af Mennesker, der paa en eller anden Maade haabede at faa Del i den kongerigske Velstand. Fødevarer blev hentede og Fødevarer blev bragt. „Ægir“ syntes utømmelig. Der blev ogsaa tænkt paa de saarede Soldater paa Lazaretterne. Fru Julie Friedrichsen glemmer ikke sine Børn — de uheldige Soldater, som laa der, mærkede for Livet.

For Venneskaren — de danske i Flensborg — var „Ægir“ i de Dage Samlingssted. Der var Deputation fra Slesvig, Niels Skrumsager kom i Bil fra Toftlundgaard, Redaktør Svenson og Frue kom fra Haderslev og mange andre. En festlig Middag holdtes om Bord; „Ægir“s Kahyt var som en Have — alle Efteraarets farverige Blomster syntes at have sat hinanden Stævne i det hyggelige Rum. Blomsterne blev inden Afrejsen samlet og baaret ud paa de danske Kriegergrave.

Hermed var denne Sommerrejse endt. Et stort og opofrende Arbejde havde faaet en glansfuld Afslutning, et Arbejde, der praktisk talt har været forgrenet over hele Danmark.

De danske Hjem paa Land og i By har baaret deres ansvarsfulde Del deraf; der skyldes Tak til hver og een, der har aabnet deres Hjerter og deres Hjem for disse smaa forkomne; det er en Ære for os, at dette skete saa beredvilligt paa et Tidspunkt, hvor vi alle véd, at hver Forøgelse til Husholdningen føles.

Komiteens Formand er Kammerherreinde E. Juel, Hverringe; højmodigt har hun beklædt sin ansvarsfulde Post.

Som Ledere af selve Ægir-Festen staar Fru Oberstinde Ramsing og Grosserer Aage Møller, men om disse to utrættelige grupperer sig en Skare af Mænd og Kvinder, unge og gamle, som har været med til at begynde og fuldende Sommerens Eventyr — de sønderjyske Børns Ferie-Ophold i Danmark. A. K. S.

## Ansaret.

—o—  
I.

I disse Dage har jeg under et Besøg hos Sveriges — og Verdens — berømteste Forfatterinde, Frk. Selma Lagerlöf som Gave af hende faaet et lille Agitationsskrift for Freden. Skriftet indeholder som sit første Bidrag en „Stämning från Krigsåren“ af Selma Lagerlöf selv.

Jeg havde læst den i Danmark, men lærte nu dens dybe Sandheder i Fortællingen om den gamle og glemte „Øde-Kirke“ at kende ved at færdes paa det Sted, der havde skabt denne sælsomme og dybsindige Stemning, som ogsaa jeg under min Vandring i de store, vildsomme Bjergskove blev et Bytte for.

Om Aftenen, da jeg sad paa mit Værelse i den lille wärmlandske By ved de for deres Dejlighed berømte Frykensøer i „Gösta Berlings Land“ og gennem mit aabne Vindue iagttog det for mig nye Skuespil af Torden og Lynild i det omkringliggende Bjerglandskab, faldt mit Blik paa det lille Heftes Slutningsartikel. De Ord, jeg læste, syntes mig at have Bud ogsaa til danske Kvinder, og jeg lader nu disse Ord gaa videre til „Kvinden og Samfundet“s Læsere, de Ord, som skulde vise dem deres Ansvar.

Artiklen i det svenske Skrift har til Overskrift: „Själransakan“ og er forfattet af Elin Wägner. Jeg skal gengive nogle Sætninger deraf i dansk Oversættelse:

— Hvilke Krav stiller Øjeblikket og Fremtiden til Kvinderne, spørger Fru Wägner.

— At de skulle være taalmodige?

— Nej!

— At vise Taalmodighed nu er det farligste, vi kan foretage os.

— Det er sagt i faa Ord, Kvindernes Prestige for en uoverskuelig Fremtid, som staar paa Spil, hvis vi slaar os til Taals.

Det modsatte er tværtimod vor Skyldighed. Vi maa sætte alle vore Kræfter ind paa at redde Troen — hos os selv og hos vore Mænd — paa, at Kvinderne har noget nyt, noget selvstændigt og for det heles Velfærd væsentligt at føre ind i Samfundslivet....

Den, som er nødvendig, er ikke magtesløs, om han ikke vil været det, og Kvindernes Arbejdskraft er nødvendig for at holde Samfundsvirksomheden i Gang....

Sker der ingen Forandring, som